

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΕΙΝΕ ΙΔΙΟΙ...

Ο κουδούνι το τηλεφώνου χτύπησε δυνατά μέσα στο γραφείο του διευθυντού της Γαλλοβελγικής Τραπεζίης.

—'Αλό! 'Αλό! 'Ο κ. Φραντιέ, παρακαλώ; ρωτούσε μία γυναίκαει φωνή.

—Ναί, ό ίδιος...

—'Εδώ, μία άγνωστη, αλλά ειλικρινής φίλη σας, που θεωρεί καθήκον της να σας ειδοποιήσει, ότι ή γυναίκα σας, ή κ. Ζανίν, σας άπατά... 'Έχει φίλο... Μάλιστα, Τέσσερες τώρα μήνες σας άπατά, χωρίς να γετε αντίληψη τίποτε, άπαρολημένος κα- θώς είστε με τις δουλειές της Τραπεζίης σας. 'Αλλά, αυτά φτά- νουν για σήμερα. Θά σας ξαναπάρω κι' αύριο στο τηλεφώνου, ίσως και μεθούριο, ίσως και πολλές άλλες φορές για να σας πώ κι' άλλες λεπτομέρειες.

Πριν ό κ. Φραντιέ προφτάσει ν' άπάντησή, ή άγνωστή έκοψε την γραμμή. Γότε ό τραπεζίτης ξανάβαλε τό ακουστικό στη θέσι του και στάθηκε για λίγο άποσβολωμένος. 'Υστερα, άρχισε να σηματοίξη νευρικά μέσα στο γραφείο του.

Δέν φαίνονταν και πολύ ταραγμένος από όσα είχε άκούσει. Σέ μία στιγμή, μηχανικά τά μάτια του πέσαν πάνω σ' ένα μεγα- λού καθρέφτη που θρικόκταν πάνω από τον βαρύ τέπινο κα- ναπέ.

Κυττάχθηκε με προσοχή: 'Ήταν πάντα ό ίδιος, ψηλός, γερός, κομψός κι' άμορφος με τά μαύρα σγουρά μαλλιά του και τά μεγάλα φατει- νά μάτια του. 'Ικανοποιημένος, μόρσασε με τό ουθησιαμένο ειρωνικό χαμόγέλο του, άναψε ένα πούρο, καί, ξαναγυρίζοντας στο γραφείο του, άρχισε να ύπογράφη διάφορα έγγραφα.

—'Όταν τό θράβυ γύρισε σπίτι του, θρήκη την γυναίκα του να τον περιμένει για τό δείπνου.

Η Κλοτιλδή ήταν μία άμορφη μελαγχρινή γυ- ναίκα που διατηρούσε όλη την νεανική δροσιά της, παρά τά τριανταπέντε χρόνια της.

Στό τραπεζί, ό Ζωρς Φραντιέ φαίνονταν εβθυ- μος. Μιλούσε στην γυναίκα του για ένα σωρό πράγματα, με την άκούραστη και λεπτή έκθεση ειρωνείας του, που ποτέ δέν τον έγκατέλειπε. Για μία στιγμή, έπρε δυνάτωτερο τόνο:

—'Α! Παρ' όλίγο να ξεγάσω να σου πώ κάτι... Σήμερα έλαβς τηλεφωνικός από κάποιον ά- γνωστο μία πληροφορία, που σε άφορα.

—Πού με άφορα, έκανε ή Κλοτιλδή ξαφνια- σμένη.

—Ναί. 'Ο άγνωστός μου ή μάλλον ή άγνωστή μου—γιατί ή φωνή στο τηλεφώνου ήταν γυναι- κεία—μούπε πως έχεις φίλο!...

Καί, άφού έπρε τά λόγια αυτά, πήρε τό πο- τήρι του και τό άδειασε, χωρίς να κυττάξη την Κλοτιλδή. 'Εκείνη είχε γίνει κατάχλωμη από την άσγγισί της.

—Τί λές; τραύλισε.

—Λέω, πως μου τηλεφώνησαν για να με πλη- ροφορήσουν πως έχεις φίλο... Μού έπιναν μάλι- στα, πως αυτή ή ιστορία έχει άρξισιν πριν από τέσσερες μήνες... 'Αλλά τί τά θέλεις; Μού ύπο- τέσθηκαν να μου πούν κι' αύριο άλλες λεπτο-

Στόν έχει ύπηρετήσει στόν 'Αμερικανικό στρα- τό με τον βαθμό τό ταγματάρχου.

—'Ο Στόν, δέν περνάει θεθεία όλες τις ώρες στο ό στούν- τος, μά όταν εργάζεται σ' αυτό, δέν χάνει ούτε ένα λεπτό.

—'Όταν ήμουν νέος, λέει, μάλωνα διαρκώς με τους διευθυ- τάς μου. 'Ήθελα να παίξω τον ρόλο μου όπως τον καταλάθει- να εγώ κι' όχι όπως ήθελαν εκείνοι. Μά με τους καυγάδες χά- νανε όλοι άδικα τον καιρό μας. Τώρα όμως, καθώς βλέπετε, δέν είμαι πεία νέος... κι' ό καιρός που μου μένει τόσο λί- γος!...

—'Ο Λούις Στόν διασκεδάει επίσης με τις άνοησίες και τις έκκεντρικότητες των άλλων «άστέρων» που κάνουν ένα σωρό τρέλλες για να διακριθούν: αγοράζουν βίλλες, αυτοκίνητα, λιωτάκια, τουαλέτες, θαρύτνια κοσμημάτα και γυρίζουν όλη τη μέρα στους δρόμους του Χόλλυγουντ, μιλώντας για την τέ- χνη τους. Κι' όμως ποτέ δέν σκέτηγαν, ώτι δέν εινε τίποτε άλλο, παρά μία στρατιά ύπαλλήλων...

—'Ο κινηματογράφος, λέει ό Στόν, δέν εινε μία αληθινή τέ- χνη: εινε μία δουλειά! Καί καλός ήθοποιός εινε εκείνος που έξει να κάνει καλά τη δουλειά του!...

—'Ο Λούις Στόν, καθώς βλέπετε, εινε ό πιο σοβαρός κι' ό πιο μετρημένος απ' όλους τους «άστέρς» της πόλεως του κινημα- τογράφου. 'Έχει κανονίσει την ζωή του σαν χρονόμετρο και τίποτα, μά τίποτα δέν μπορεί να την αλλάξει.

JEANNE ROUDOT

μέρειες... Δέν τό θρικόεις πολύ άστείο, έ; Με άποτάς λοιπόν. 'Ωραία, θαυμάσια κάνεις!...

—Τί; 'Ωραία, θαυμάσια; φώναξε μ' άγανάκτησι ή Κλοτιλ- δή. Βρικόεις άστεία μία τέτοια άτιμία, μία τέτοια συκοφαντία εις έθρος μου;

—Εις έθρος σου. Την καυμένη...

Καί λέγοντας τά λόγια αυτά, ό Φραντιέ γέλασε κι' άρχισε πάλι να πίνη.

—'Η Κλοτιλδή τον κυττάζε προσεκτικά. Τί σκεπτόταν άραγε; Τί πίστευε; 'Εξη χρόνια που ήσαν παντρεμένοι δέν μόρσασε ποτέ να νιώση τά πραγματικά του αισθήματα, να εισαγρήση στο έθος της σκετινής ψυχής του, να του θυγάλη την μάσκα της άδιάκοτης ειρωνείας που σκέπαζε πάντα τό πρόσωπό του.

Τό άλλο θράβυ, τό αντρόνιου έφαγε μαζί έξω και κατόπιν πήγε στην έσπεριδα των Ντυφρέν.

—'Όταν άργα τη νύχτα γύριζαν πάλι στο σπίτι τους με τό αυ- τοκίνητο, ό Ζωρς έπρε στην Κλοτιλδή:

—Ξέρεις, Κλοτι; Σήμερα στις πέντε άκριθώς, όπως χθές, μου τηλεφώνησαν πάλι και μου είπαν τό όνομα του φίλου σου! Εινε ό Ζαν Βοσέρ... 'Α! 'Έχεις πρώτη τάξεις γούστα. Είσαι έκλεκτική! 'Ο Ζαν εινε νέος, λεπτός, γοητευτικός, φίλαθλος, και άρκετά πλούσιος να σου στηρίξει μία φίλη...

—'Ελα, πάμε τώρα τις κουταμάρες σου! φώ- ναζε ή Κλοτιλδή.

—Κουταμάρες; 'Α! 'Όστε έτσι χαρακτηρί- ζεις τις έρωτικές σου...κατακτήσεις;

—Ζωρς, σε παρακαλώ!... 'Αν νομίζεις πως όλ' αυτά σου τά είπαν στα σοβαρά, πρέπει να φροντίσεις να δώσης ένα μάθημα στόν άναίδη φαρέρ...

—'Ακουσε να σου πώ... Δέν πρόκειται περί φάσας, άφού δέν μπορείς ν' άρνηθής πως χό- ρερες άποψε μαζί με τον Βοσέρ, στην έσπε- ρίδα των Ντυφρέν, ενώ εγώ έπαίξα σαν χαζός χαρτιά στην σάλα...

—Ναί, έχόρεψα μαζί του, όπως και με τό- σους άλλους.

—'Ω! Χόρευες ύπέροχα!... 'Ας εινε. 'Εγώ, πιστεύω, με δέν είμαι ούτε ζηλιάρης, ούτε κα- χυπόπος, ούτε υπερασπιστής και εισέγγιστος, σε θάμβο που να μου άνεθί τό αίμα στο κε- φάλι, ν' άρπάξω ένα περίστροφο και νά...

—'Α... 'Α! 'Αλλάξε θέμα, σε παρακαλώ, Ζωρς.

—Σε πειράζει μήπως; Εύχαρίστως. 'Όστόσο, δέν θα μεπάρσω να μη σου μεταδώσω άβριο και μεθούριο τις νεώτερες πληροφορίες, που όλα μου δώσουν απ' τό τηλεφώνου...

—'Η Κλοτιλδή δέν άπάντησε. Μαζεμένη στη γωνία του αυτοκινήτου, έτρεμε από ταραχή και θυμό.

—'Η ιστορία αυτή τελειώσει τό έπόμενο θράβυ, όταν ό Ζωρς Φραντιέ γύρισε σπίτι του για τό γεύμα.

—'Εχω νέα πάλι, έπρε καθώς μπήκε μέσα. 'Ε- π'ι τέλους τά έμαθα όλα. Με τον Βοσέρ ανταμώ- νουσι κάθε θράβυ σ' ένα διαμέρισμα του Πασι, που τό κρατά επίτηδες για σένα. 'Όταν τον περασμένο μήνα έφυγα για δύο μήνες στο Βέλγιο, θρικόσουν κάθε μέρα μαζί του...

—'Εχω τις πιο συγκεκριμένες πληροφορίες... Μόνο ή διέυθνι τοι σπιτιού που μένει ακόμα άγνωστη...

—Φτάνει πεία! Εξοφώνη ή Κλοτιλδή, με χαμένο ύφος. Φτά- νει! Με θαυμάζεις τρεις μέρες τώρα και μου μεταβάλλεις τη ζωή σε μαρτύριο. Λοιπόν, δέν σε φοβάμαι. Δέν σε λογαριάζω. Ναί! 'Εχω φίλο και τό λάθος εινε δικό σου! Γιατί ποτέ δέν μ' άγάπησες αληθινά, ποτέ δέν μου μίλησες με στοργή και τρυφερότητα, πάντοτε μου έκρυβες τά αισθήματά σου. Πάντα με κρατούσες σ' άπόσταση και μου φερνούσαν σαν μία ξένη. Ναί, σαν μία ξένη! Καί τώρα ακόμα που τά έμαθες όλα, και τό- ρα ακόμα με τυραννάς και δέν σφίσεις να ξεστοπήσ άπάνω μου ή έκδικησί σου. 'Ετσι είσθε όλοι οι άνδρες, όλοι σας είσθε ί- διοι, τυραννοι και έγωιστά...άνδρνοι κι' άπάνθρωποι!...

—'Η Κλοτιλδή έπρε τά λόγια αυτά, δίχως να πάρη άνδρα, τα- ραγμένη, έρθειομένη, άποφασισμένη για όλα... Κι' ό άντρας της την κυττάζε, άφηρημένος, άποβλακωμένος από την ξαφνι- κή αυτή άποκάλυψη, απ' τό δριμύ κατηγορητήριο... Μία φρι- χτή άπόγνωση είχε άποτυπώθι ζωηρά στο πρόσωπό του, που τό έκαμε να φαίνεται φρικιαστικά άπαίσιο.

—Μά τί έχεις, Ζωρς, τόμηση να δέν ρωτήση ή Κλοτιλδή έν- τρωμη, μόλις τον έδει έτσι.

—'Όστε ήταν αλήθεια... άναστενάξε με συντριβή ό Φραντιέ. Θεέ μου! 'Ήταν αλήθεια!...

Καί ξεσπώντας σε λυγμούς, σωριάστηκε στο ντιθάν.

